# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **A. T. E. M.**, zastoupeného Mgr. Michalem Davidem, advokátem se sídlem v Praze 6, Českomalínská 516/27, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2006, č. j. 46 Az 76/2006 - 14,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Michalu Davidovi, advokátovi se sídlem v Praze 6, Českomalínská 516/27, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

## O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností stěžovatel napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 8. 2006, č. j. OAM-1037/LE-05-07-2006, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel však žádné důvody přijatelnosti své kasační stížnosti netvrdil a v kasační stížnosti uplatnil toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení, jež spatřuje v tom, že rozhodoval soud, který v dané věci nebyl místně příslušný; podle jeho názoru měl v dané věci rozhodovat Městský soud v Praze namísto Krajského soudu v Praze, ke kterému podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté Ministerstvem vnitra při převzetí správního rozhodnutí. Posléze ještě kasační stížnost doplnil a nad rámec shora uvedeného namítl, že soud v napadeném rozsudku vyšel z nesprávné informace, že jediným důvodem pro jeho žádost o udělení azylu jsou ekonomické důvody a poukázal přitom na možnou nepřesnou interpretaci jeho výpovědi během pohovoru se zaměstnanci správního orgánu. V této souvislosti navíc rozšířil stížnostní důvody i na § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. a připojil návrh na přiznání odkladného účinku.

Nadto bylo dne 20. 4. 2007 zdejšímu soudu doručeno podání stěžovatele psané zřejmě v arabském jazyce, v českém jazyce označené jako „návrh na provedení důkazu“. V návaznosti na toto podání byl zástupce stěžovatele vyzván přípisem ze dne 30. 4. 2007, č. j. 9 Azs 58/2007 – 50, doručeným mu dne 4. 5. 2007, aby v součinnosti se svým klientem sdělil Nejvyššímu správnímu soudu obsah daného podání a specifikoval veškeré skutečnosti, které mají být navrhovaným dokazováním prokázány, včetně důkazů, které mají být v předmětném řízení provedeny. Dále byl vyzván, aby sdělil, proč je navrhované dokazování podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti a z jakého důvodu nemohl příslušné důkazy stěžovatel v předchozím řízení před krajským soudem navrhnout. K zaslání sdělení ve smyslu výše uvedeného byla zástupci stěžovatele stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení výzvy s tím, že v opačném případě zdejší soud nebude k danému podání přihlížet. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele ke dni rozhodnutí ve věci žádné sdělení nezaslal, Nejvyšší správní soud k předmětnému podání stěžovatele nepřihlížel.

Co se týče stížnostní námitky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou nedostatku místní příslušnosti se ve skutkově a právně obdobném případě, kdy stěžovatel použil v podstatě stejnou právní argumentaci, podrobně zabýval, a proto odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, www.nssoud.cz., jakož i v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 Azs 118/2006 - 81, www.nssoud.cz, který vychází z toho, že nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Případná místní nepříslušnost soudu by totiž byla zhojena pomocí zásady perpetuatio fori (trvání místní příslušnosti), k jejíž aplikovatelnosti se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém usnesení ze dne 12. 6. 2003, č. j. Nad 52/2003 - 28, publikovaném pod č. 27/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz, s tím, že jako obecná zásada právní se užije i ve sféře správního soudnictví. Pokud jde o následné rozšíření stížnostních důvodů na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. v souvislosti s námitkou stěžovatele ohledně toho, že krajský soud vyšel z nesprávné

informace, že jediným důvodem pro jeho žádost o udělení azylu jsou ekonomické důvody, Nejvyšší správní soud poznamenává, že se jedná o skutečnosti uplatněné až poté, kdy byl vydán napadený rozsudek krajského soudu, a proto tvoří nepřípustné nóvum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží.

Ze shora uvedeného vyplývá, že judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitku uplatněnou v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Co se týče návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud toliko pro úplnost připomíná, že kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je odkladným účinkem vybavena ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci – advokátu Mgr. Michalu Davidovi – přiznal náklady spočívající jednak v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jednak v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce stěžovatele do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Zástupci stěžovatele nebyla přiznána odměna za doplnění kasační stížnosti dle jeho návrhu ze dne 27. 2. 2007, neboť soud dospěl k závěru, že zmíněné podání ve svém důsledku kasační stížnost v žádném směru nedoplnilo (viz výše). Z tohoto důvodu doplnění kasační stížnosti nelze považovat za písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a ustanovenému zástupci za něj nebyla přiznána odměna.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu